

Bruksela, 26 maja 2020 r.
REV1 – zastępuje zawiadomienie
z dnia 19 marca 2018 r.

ZAWIADOMIENIE DLA ZAINTERESOWANYCH STRON

WYSTĄPIENIE ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA Z UE A PRZEPISY UE W DZIEDZINIE AUDIOWIZUALNYCH USŁUG MEDIALNYCH

Dnia 1 lutego 2020 r. Zjednoczone Królestwo wystąpiło z Unii Europejskiej i stało się „państwem trzecim”¹. Umowa o wystąpieniu² określa okres przejściowy, który kończy się dnia 31 grudnia 2020 r.³ Do tego czasu prawo Unii stosuje się w całości do Zjednoczonego Królestwa i na jego terytorium⁴.

W okresie przejściowym UE i Zjednoczone Królestwo będą prowadziły negocjacje w sprawie porozumienia dotyczącego nowego partnerstwa, przewidującego w szczególności strefę wolnego handlu. Nie jest jednak pewne, czy takie porozumienie zostanie zawarte i czy wejdzie w życie z końcem okresu przejściowego. W każdym razie skutkiem takiego porozumienia byłyby stosunki, które z punktu widzenia warunków dostępu do rynku znacznie różniłyby się od udziału Zjednoczonego Królestwa w rynku wewnętrznym⁵, w unii celnej UE oraz w obszarze podatku VAT i podatku akcyzowego.

Ponadto po zakończeniu okresu przejściowego Zjednoczone Królestwo będzie państwem trzecim w odniesieniu do wdrażania i stosowania prawa UE w państwach członkowskich UE.

¹ Państwo trzecie to państwo niebędące członkiem UE.

² Umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, Dz.U. L 29 z 31.1.2020, s. 7 („umowa o wystąpieniu”).

³ Okres przejściowy może, przed dniem 1 lipca 2020 r., zostać jednorazowo przedłużony o rok lub dwa lata (art. 132 ust. 1 umowy o wystąpieniu). Rząd Zjednoczonego Królestwa jak dotąd wykluczał takie przedłużenie.

⁴ Z zastrzeżeniem niektórych wyjątków przewidzianych w art. 127 umowy o wystąpieniu, z których żaden nie jest istotny w kontekście niniejszego zawiadomienia.

⁵ W szczególności umowa o wolnym handlu nie przewiduje takich zasad rynku wewnętrznego (w obszarze towarów i usług), jak zasada wzajemnego uznawania, zasada kraju pochodzenia i harmonizacja. Umowa o wolnym handlu nie znosi również formalności celnych i kontroli celnych, w tym formalności dotyczących pochodzenia towarów i materiałów użytych do ich wytworzenia, ani zakazów i ograniczeń przywózowych i wywózowych.

Dlatego też wszystkim zainteresowanym stronom, a w szczególności podmiotom gospodarczym, przypomina się o sytuacji prawnej po zakończeniu okresu przejściowego.

Porady dla zainteresowanych stron:

Dostawcom usług objętym zakresem dyrektywy 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych zaleca się w szczególności, aby dokonali oceny skutków zakończenia okresu przejściowego w świetle niniejszego zawiadomienia.

Po zakończeniu okresu przejściowego przepisy UE w dziedzinie usług audiowizualnych i medialnych, a w szczególności dyrektywa 2010/13/UE⁶ (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych), nie będą już miały zastosowania do Zjednoczonego Królestwa. Wiąże się to w szczególności z następującymi konsekwencjami:

1. KRAJ POCHODZENIA I JURYSDYKCJA

Dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych opiera się na tzw. „zasadzie kraju pochodzenia”, zgodnie z którą dostawcy usług medialnych⁷, co do zasady, podlegają jedynie prawu i jurysdykcji państwa członkowskiego pochodzenia (określonego w dyrektywie), w tym w przypadku, gdy ich programy są odbierane lub retransmitowane w innych państwach członkowskich UE.

W dyrektywie o audiowizualnych usługach medialnych określono szczegółowe zasady ustalania, które państwo członkowskie UE sprawuje jurysdykcję w stosunku do dostawcy usług medialnych zgodnie z zasadą kraju pochodzenia. W szczególności dostawcy ci podlegają jurysdykcji organów państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę, na podstawie szczegółowych kryteriów określonych w dyrektywie⁸. W przypadkach, w których kryteria te nie mają zastosowania, określono kryteria dodatkowe dla dostawców usług medialnych, którzy nadają drogą satelitarną⁹. W przypadku gdy żadne z powyższych kryteriów

⁶ Dyrektywa 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych), Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1.

Dyrektywa ta została ostatnio zmieniona dyrektywą (UE) 2018/1808 zmieniającą dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku, Dz.U. L 303 z 28.11.2018, s. 69.

⁷ Zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie o audiowizualnych usługach medialnych.

⁸ Kryteria te obejmują w szczególności lokalizację głównego biura usługodawcy, miejsce, w którym podejmowane są decyzje redakcyjne dotyczące audiowizualnej usługi medialnej, oraz miejsce, w którym działa większość pracowników zaangażowanych w świadczenie audiowizualnej usługi medialnej (zob. art. 2 ust. 3 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych).

⁹ Kryteria te są następujące: państwo członkowskie, w którym znajduje się naziemno-satelitarna stacja nadawcza, lub – w przypadku braku takiej stacji w danym państwie członkowskim – państwo członkowskie, do którego należy łącze satelitarne wykorzystywane przez dostawcę (zob. art. 2 ust. 4 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych).

nie ma zastosowania, właściwym państwem członkowskim jest to, w którym usługodawca ma siedzibę w rozumieniu art. 49–55 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Po zakończeniu okresu przejściowego dostawcy audiowizualnych usług medialnych podlegający obecnie jurysdykcji organów Zjednoczonego Królestwa (np. ze względu na to, że mają siedzibę w Zjednoczonym Królestwie w rozumieniu dyrektywy), mogą podlegać jurysdykcji jednego z państw członkowskich UE, jeżeli spełnione są kryteria określone w art. 2 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych. Ponadto państwa członkowskie UE będą mogły podjąć wszelkie środki, które uznają za stosowne, w odniesieniu do audiowizualnych usług medialnych, które pochodzą ze Zjednoczonego Królestwa jako państwa trzeciego i nie spełniają warunków określonych w art. 2 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, pod warunkiem że są one zgodne z prawem unijnym i międzynarodowymi zobowiązaniami Unii oraz, w stosownych przypadkach, nie naruszają Europejskiej konwencji o telewizji ponadgranicznej¹⁰ (zob. motyw 54 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych).

2. KRAJ POCHODZENIA I SWOBODA NADAWANIA/ODBIORU

Zgodnie z art. 3 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych państwa członkowskie zapewniają na swoim terytorium swobodę odbioru i nie ograniczają retransmisji audiowizualnych usług medialnych z innych państw członkowskich z przyczyn, które wchodzą w zakres dziedzin podlegających koordynacji na mocy tej dyrektywy.

Po zakończeniu okresu przejściowego audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych ze Zjednoczonego Królestwa, odbierane lub retransmitowane w UE, nie będą już korzystać ze swobody odbioru i retransmisji określonej w art. 3 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych. W związku z tym państwa członkowskie UE będą uprawnione, w oparciu o swoje prawo krajowe oraz, w stosownych przypadkach, w ramach Europejskiej konwencji o telewizji ponadgranicznej oraz innych mających zastosowanie przepisów prawa międzynarodowego, do ograniczania odbioru i retransmisji audiowizualnych usług medialnych pochodzących ze Zjednoczonego Królestwa¹¹.

¹⁰ Stronami tej konwencji jest 20 z 27 państw UE oraz Zjednoczone Królestwo. Następujące państwa członkowskie UE nie są stronami konwencji: Belgia, Dania, Grecja, Irlandia, Luksemburg, Niderlandy i Szwecja (<https://www.coe.int/en/web/conventions/full-list/-/conventions/treaty/132>). Zakres tej konwencji jest bardziej ograniczony niż zakres dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, ponieważ konwencja ta reguluje wyłącznie świadczenie telewizyjnych usług nadawczych. Audiowizualne usługi medialne na żądanie oraz platformy udostępniania plików wideo nie są objęte tą konwencją.

¹¹ Na mocy art. 13, 16 i 17 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych ustanowiono szczegółowe przepisy dotyczące promowania dystrybucji i produkcji utworów europejskich, m.in. dotyczące minimalnego udziału utworów europejskich. Art. 1 ust. 1 lit. n) dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych uznaje za utwory „europejskie” utwory, które pochodzą z europejskich państw trzecich będących stronami Europejskiej konwencji Rady Europy o telewizji ponadgranicznej i które spełniają warunki określone w art. 1 ust. 3 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych. W związku z tym, zgodnie z obecną wersją dyrektywy i bez uszczerbku dla możliwych przyszłych zmian ram prawnych, utwory pochodzące ze Zjednoczonego Królestwa będą

Ogólne informacje na temat prawodawstwa Unii mającego zastosowanie do audiowizualnych usług medialnych można znaleźć na stronie internetowej Komisji dotyczącej unijnych przepisów w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych (<https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/policies/audiovisual-media-services>).
W razie potrzeby na stronach tych będą zamieszczane dodatkowe informacje.

Komisja Europejska
Dyrekcja Generalna ds. Sieci Komunikacyjnych, Treści i Technologii

nadal uznawane za utwory europejskie nawet po zakończeniu okresu przejściowego w celu spełnienia warunku minimalnego udziału zgodnie z art. 13, 16 i 17 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych.